

Jo Nesbø

Politia

Traducere din limba engleză și note de
Bogdan Nicolae Marchidanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Lorina Chițan
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO

Politia / Jo Nesbø ; trad. din lb. engleză de Bogdan Nicolae
Marchidanu. - București : Editura Trei, 2023

ISBN 978-606-40-1827-4

I. Marchidanu, Bogdan Nicolae (trad.)
821.113.5

Titlul original: Politi
Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2013
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1827-4

*Pentru Knut Nesbø,
fotbalist, chitarist, prieten, frate.*

Dormea acolo, în spatele ușii.

Interiorul dulapului din colț mirosea a lemn vechi, reziduuri de praf de pușcă și ulei pentru armă. Când soarele lumina încăperea prin fereastră, o rază în formă de clepsidră traversa spațiul dintre gaura cheii și raft, iar dacă soarele se afla exact în unghiul potrivit, arma care stătea la mijlocul raftului căpăta un luciu mat.

Era un Odessa rusesc, o copie a cunoscutului pistol Stecikin.

Urâta armă automată avusese o existență tumultuoasă, după ce călătorise alături de cazacii din Lituania către Siberia, apoi se mutase între diversele sedii ale urkașilor din sudul teritoriului, intrase în proprietatea unui ataman, un lider cazac care fusese ucis cu ea în mână de polițiști, după care sfârșise în casa din Nijnîi Tagil a unui director de închisoare, colecționar de arme. În cele din urmă, fusese adusă în Norvegia de Rudolf Asaiev, alias Dubai, care, înainte de a dispărea, monopolizase piața narcoticelor din Oslo cu violină, un opioid asemănător heroinei. Oslo, orașul în care arma se găsea acum, mai exact în Holmenkollveien, în casa lui Rakel

Fauke. Arma avea un încărcător pentru 20 de cartușe Makarov de calibru 9x18 milimetri și trăgea foc cu foc sau rafale. În încărcător rămăseseră 12 gloanțe.

Trei dintre ele fuseseră trase în direcția unor kosovari albanezi, traficanți de droguri rivali. Doar unul dintre gloanțe pătrunsese în carne.

Următoarele două îl omorâseră pe Gusto Hanssen, un tânăr hoț și traficant de droguri care furase banii și marfa lui Asaiev.

Arma încă mai mirosea de la ultimele trei cartușe trase, care loviseră capul și pieptul fostului ofițer de poliție Harry Hole, în cursul investigării de către acesta a morții lui Gusto Hanssen. Iar locul crimei fusese același în ambele cazuri: strada Hausmann 92.

Poliția încă nu rezolvase cazul Hanssen, iar tânărul de 18 ani arestat inițial pentru crimă fusese eliberat. Polițiștii nu reușiseră să găsească sau să-l lege pe tânăr de vreo armă a crimei. Tânărul se numea Oleg Fauke și acum se trezea în fiecare noapte, se uita în gol în întuneric și auzea focurile de armă. Nu pe cele care îl ucisera pe Gusto, ci pe celelalte. Cele pe care el le trăsese asupra polițistului care îi fusese ca un tată în adolescență. Despre care visase odată că avea să se însoare cu mama lui, Rakel. Harry Hole. Oleg își simțea ochii arzând în beznă și se gândea la arma ascunsă în dulapul din colț, sperând să nu mai dea niciodată cu ochii de ea. Sperând să n-o mai vadă niciodată. Sperând că va rămâne adormită pe vecie.

Dormea acolo, în spatele ușii.

Camera păzită de spital mirosea a vopsea și medicamente. Monitorul de lângă el îi înregistra bătăile inimii.

Isabelle Skøyen, consilier pentru afaceri sociale de la Primăria Oslo, și Mikael Bellman, proaspăt numit șef al Poliției, sperau să nu-l mai vadă niciodată.

Sperau ca nimeni să nu-l mai vadă vreodată.

Să rămână adormit pe vecie.

Partea întâi

Fusesse o zi lungă și caldă de septembrie. Lumina transforma fiordul Oslo într-un lac imens de argint topit și făcea să lucească pantele domoale ale dealurilor îmbrăcate deja în primele nuanțe de toamnă. Era una dintre acele zile care îi făceau pe localnici să jure că n-or să se mute niciodată de acolo. Soarele cobora în spatele culmii Ullern, iar ultimele raze cădeau peste peisajul din jur, peste blocurile pătrătoase și terne de apartamente, mărturie a originilor modeste ale orașului, peste mansardele luxoase cu terase care vorbeau întregii lumi despre aventura petrolieră ce transformase țara într-una dintre cele mai prospere din lume, peste drogații din Stensparken și peste micul oraș bine organizat unde se înregistrau mai multe supradoze decât în alte capitale europene, de opt ori mai mari. Peste grădini unde trambulinele erau înconjurată cu plase și unde nu se jucau mai mult de trei copii odată, conform reglementărilor naționale. Și peste culmile și pădurile care înconjurau jumătate din ceea ce este cunoscut sub numele de Căldarea Oslo. Soarele nu voia să părăsească orașul; își întindea degetele de lumină ca un rămas-bun prelungit trimis prin fereastra unui tren.

Ziua începuse cu un aer rece, limpede și cu raze puternice ca niște reflectoare în întunericul unei săli de spectacol. Mai târziu temperatura crescuse, cerul devenise de un albastru mai profund și briza oferea acea senzație fizică plăcută care transforma septembrie în cea mai frumoasă lună a anului. În amurg, aerul din cartierul rezidențial de pe dealurile dinspre lacul Maridal se umpluse de arome de mere și rășină caldă de pin.

Erlend Vennesla se apropia de culmea ultimului deal. De-acum simțea efectele acidului lactic, însă se concentra la apăsarea corectă a pedalelor, ținând genunchii ușor îndoiți spre interior. Tehnica adecvată era importantă în astfel de momente. Mai ales când erai obosit și creierul îți spunea să-ți schimbi poziția, astfel încât să soliciți mușchii mai puțin obosiți, dar mai puțin eficienți. Simțea de-acum cum cadrul rigid al bicicletei absorbea și folosea fiecare strop de energie, sesizând cum accelera când schimba treapta de viteză și cum se ridica în pedale, încercând să mențină un ritm constant, de circa 90 de rotații pe minut. Își verifică pulsul: 168. Își îndreptă lanterna frontală către harta de navigație pe care o prinsese de cadru. Era o hartă detaliată a orașului Oslo și a împrejurimilor. Bicicleta și accesoriile îl costaseră mult peste bugetul unui detectiv recent pensionat. Însă era important să rămână în formă acum, când viața îl pune în fața altor provocări.

Doar câteva provocări, de fapt.

Simțea deja cum acidul lactic îi arde coapsele și călcâiele, provocându-i durere, dar și o promisiune frumoasă legată de ceea ce avea să urmeze. O sărbătoare a endorfinelor. Mușchi oțeliți. Minte limpede. O bere cu soția pe balcon, dacă temperatura nu va scădea dramatic după asfințit.

Brusc, se trezi pe culme. Cărarea se nivela și descoperi lacul Maridal în fața lui. Încetini. Ieșise din oraș. De fapt, era chiar absurd ca după 15 minute de pedalat intens din centrul unei capitale europene să te trezești înconjurat de ferme, câmpuri și păduri dese cu poteci care dispăreau în lumina amurgului. Transpirația îi provoca mâncărime pe sub casca Bell cenușiu-închis — costase la fel de mult ca bicicleta pe care i-o cumpăraseră nepoatei sale Line Marie la împlinirea vârstei de șase ani. Însă păstrase casca. Cele mai multe decese în rândul cicliștilor erau cauzate de rănila la cap.

Își verifică pulsul: 175, 172. O mică și binecuvântată adiere aduse strigăte de bucurie îndepărtate dinspre oraș. Probabil că erau în stadionul Ullevål, unde în acea seară se juca un meci internațional important. Cu Slovacia sau Slovenia. Erlend Vennesla își imaginează câteva clipe că aplauzele erau pentru el. Trecuse ceva vreme de când nu mai primise aplauze. Ultima dată fusese cu ocazia petrecerii de adio de la sediul Kripos din Bryn. Tort, discurs din partea șefului, Mikael Bellman, care de atunci își continuase ascensiunea către cea mai înaltă funcție din poliție. Iar Erlend primise aplauzele, se uitase în ochii lor, le mulțumise și chiar simțise un nod în gât înainte de discursul lui scurt. Un discurs simplu, axat pe fapte, cum era acum tradiția la Kripos. Avusese suișurile și coborâșurile sale ca detectiv, însă evitase problemele majore. Cel puțin din câte știa el. Evident, nimeni nu poate fi sigur că deține răspunsul corect. Odată cu progresele rapide ale tehnologiei ADN și cu ordinul superiorilor de a fi folosită pentru cercetarea celor câtorva cazuri nerezolvate, apărea fix riscul acesta. Răspunsuri. Răspunsuri noi. Concluzii. Câtă vreme se concentrau asupra cazurilor nerezolvate

era bine, însă Erlend nu pricepea de ce trebuiau irosite resurse pe investigații clasate de mult.

Se întunecase mai tare și chiar dacă zona era luminată de felinare, Erlend aproape rată indicatorul din lemn care arăta drumul spre pădure. Iată-l, exact cum și-l amintea. Viră și pătrunse pe drumul forestier. Urmă încet cărarea, fără să-și piardă echilibrul. Calea îi era luminată de raza lanternei frontale de la cască, însă se oprea brusc în zidul gros de pini de pe ambele laturi, când își rotea capul într-o parte sau cealaltă. În fața lui dansau umbre surprinse și grăbite, care își schimbau forma și fugeau la adăpost. Așa își imaginase când se pusese în locul ei. Alergând, furișându-se cu o lanternă în mână, după ce fusese sechestrată și violată mai bine de trei zile.

Când o lumină apărură brusc în fața lui, Erlend Vennesla crezu pentru o clipă că era lanterna ei și fugea din nou, iar el era pe motoreta cu care o urmărise și o prinsese. Lumina din față tremură puțin înainte de a cădea drept asupra lui. Erlend se opri, se dădu jos de pe bicicletă și își îndreptă lanterna spre dispozitivul de monitorizare a pulsului. Deja sub o sută. Nu era rău deloc.

Slăbi cureaua de prindere a căștii, pe care și-o scoase de pe cap, și se scărpină. Doamne, bine mai era. Stinse lanterna frontală, atârână casca de ghidon și împinse bicicleta spre sursa de lumină. Auzea casca lovindu-se de cadrul metalic al bicicletei.

Se opri aproape de lanternă. Fasciculul puternic îi rănea ochii. Oarecum nedumerit, avu impresia că se aude respirând greu. Ciudat că pulsul lui era așa de rar. Sesiză o mișcare, ceva care era ridicat dincolo de cercul mare și tremurător de lumină, auzi un șuierat slab prin aer și în acea clipă îl fulgeră un gând: n-ar fi trebuit să facă asta,

n-ar fi trebuit să-și dea casca jos. Cele mai multe decese în rândul bicicliștilor...

Avu senzația că gândul prinde glas, ca o fereastră în timp, ca o imagine complet deconectată pentru o clipă.

Erlend Vennesla se uită uluit drept înaintea și simți un fir fierbinte de sudoare coborându-i pe frunte. Rosti ceva, dar suna incoerent, ca și cum legătura dintre creier și gură fusese retezată. Auzi din nou un șuierat moale. Apoi sunetul încetă. Încetară toate sunetele, nu-și mai auzea nici propria respirație. Descoperi că e în genunchi, iar bicicleta îi alunecă încet într-un șanț. În fața lui dansa un cerc galben de lumină, care însă dispăru când firul de sudoare îi ajunse în ochi, orbindu-l.

Simți a treia lovitură ca și când un sloi de gheață i-ar fi pătruns în cap, gât și corp. Totul în jur a încremenit.

Nu vreau să mor, își zise el, încercând să ridice un braț deasupra capului, dar înțelese că era paralizat, nu se putea clinti.

Nu înregistră a patra lovitură, deși mirosul de pământ jilav îi spunea că fusese doborât. Clipi de mai multe ori și vederea îi reveni la un ochi. Văzu lângă fața lui o pereche de cizme mari, murdare, în noroi. Tocurile se înălțară, apoi cizmele se desprinseră de la sol și aterizară. Mișcarea se repetă: tocuri înălțate și cizme care se desprind. Ca și cum atacatorul sărea pe loc. Sărea ca să prindă și mai multă forță în lovituri. Ultimul gând fu acela că trebuia să-și amintească numele ei, nu avea voie să-l uite.